

דברי תורה

מאת נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו בסעודה שלישית פרשת שמות תשע"ה לפ"ק

יוצא לאור ע"י מכון מעדני מלך וויען - גליון תת"מ

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו (א א). בבעל הטורים י'שאל' ה'באים ר"ת וס"ת 'מילה'. א"ת יעקב איש ס"ת 'שבת', לומר לך בשביל שבת (שמור"ה יח) ומילה (פס"ז שמות ו ה) ששמרו במצרים נגאלו ע"כ. ויש להבין למה נרמזו זאת כאן בתחלת הגלות, ולא בעת גאולתם, שנגאלו עבור מצות אלו. וברש"י אף על פי שמנאן בחייהן בשמותן, חזר ומנאן במיתתן, להודיע חבתן שנמשלו לכוכבים, שמוציאן ומכניסן במספר ובשמותם ע"כ. ואכתי תקשה למה הכפיל גם כן 'את יעקב איש וביתו באו', שכבר נאמר למעלה בהפרשה.

ונראה דהנה בכניסת ישראל לארץ ישראל צוה הכתוב, רק מערי העמים האלה אשר ה' אלקיך נותן לך נחלה לא תחיה כל נשמה, כי החרם תחרימם וגו', למען אשר לא ילמדו אתכם לעשות ככל תועבתם אשר עשו לאלהיהם, וחטאתם לה' אלקיכם (דברים כ טו). ומצוה זו הוכפלה כמה פעמים בתורה, וכמו שנאמר (שם ז יב) החרם תחרימם אותם, לא תכרות להם ברית ולא תחנם, ולא תתחתן בהם וגו', כי יסיר את בנך מאחרי, ועבדו אלהים אחרים, וחרה אף ה' בככם וגו'. וכן נאמר (שם יב ל) השמר לך פן תנקש אחריהם אחרי השמדם מפניך, ופן תדרוש לאלהיהם לאמר, איכה יעבדו הגוים האלה את אלהיהם ואעשה כן גם אני ע"כ. והיינו כי ישראל במצרים ישבו ימים רבים עם אנשים פחותים במקום ערות הארץ, וכאשר בא העת להוציאם משם להיות לעם סגולה, הכניסם תחלה במדבר, במקום שלא מסתובבים שם בני אדם. וגם כאשר יגיעו למחוז חפצם לשבת בארצם, הזהיר עליהם כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו, וכמעשה ארץ כנען אשר אני מביא אתכם שמה לא תעשו (ויקרא יח ג). על כן צוה להם שם לא תחיה כל נשמה, כי הרבה חברותא עושה, ודרכן של בני אדם להמשך אחר בני אדם שבסביבתם, ורועה כסילים ירוע (משלי יג ב).

וזוהו שאמר ה', כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם, ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה (בראשית טו יג), והיינו הגם שישתקעו שם מאות בשנה, מכל מקום יהיו מרגישים עצמם כגרים שם, כי יקוצו יושבי הארץ מפניהם, ויזכירו אותם תמיד שהמה בארץ לא להם, וזה יהיה לטובתם שעל ידי זה לא יתערבו ביניהם.

ובזה נראה לבאר מה שאמרו חז"ל (שבת פט.) מאי דר סיני, דר שירדה שנאה לעכו"ם עליו [שלא קבלו בו תורה] ע"כ. ובעיני יעקב פירש, שהם שונאים אותנו בשביל התורה והמצוות שאנו מקיימים, וכמו שפירש רש"י (איכה א כא) שמעו רעתי ששו כי אתה עשית, אתה גרמת לי שהם שונאים אותי, שהבדלתי ממאכלם וממשתייהם ומהתחתן בהם, אם נתחתנתי בהם היו מרחמים עלי ועל בני בנותיהם ע"כ. והרמב"ם (באגרת תימן) כתב ששנאתם היא מצד גודל הקנאה שאנו העם הנבחר ע"ש. ולפי מה שיתבאר הכוונה, כי נסיונות הזמן קשות מאד, ואתם המעט מכל העמים, ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, על כן לטובתינו בעת קבלת התורה ירדה שנאה לעכו"ם על ישראל, ועל ידי זה יהיו ישראל מובדלים מהם, ולא נוכל להתדבק עמהם.

ולכך בתחלת בואם לגלות מצרים, אמר הכתוב ויקוצו מפני בני ישראל (א ב). ופירש בחתם סופר (פ' בא נט.) ובתורת משה

וזוהו שאמר ה', כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם, ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה (בראשית טו יג), והיינו הגם שישתקעו שם מאות בשנה, מכל מקום יהיו מרגישים עצמם כגרים שם, כי יקוצו יושבי הארץ מפניהם, ויזכירו אותם תמיד שהמה בארץ לא להם, וזה יהיה לטובתם שעל ידי זה לא יתערבו ביניהם.

וכמו כן היה מצבם של ישראל בכל הגליות, שהיו שונאים בעיני העמים, והתירו לדור רק ברחובות אחדות שהיו

בני ישראל (א ב). ופירש בחתם סופר (פ' בא נט.) ובתורת משה

(יומא כח:), ומרביץ תורה לבניו ולבני בניו. וכאשר ירדו למצרים היתה דאגתו הראשונה על הרבצת התורה, ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה (בראשית מו כח), לתקן לו בית תלמוד (ב"ר צה ג). ובני ישראל קיבלו על עצמם שלא לזוז ממחיצתו של יעקב, ולהסתובב תמיד בסביבתו, להיות נשפע מהנהגתו, ועל ידי זה יהיו משומרים שלא יתערבו בגוים.

ועל כל פנים ביום שבת קודש שפנויים מעבודה יהיו עם יעקב יחד, ועל ידי זה יוכלו להתקיים בקדושה גם במצרים. וזהו שאמר הכתוב 'את יעקב איש וביתו באו', שבאו בהחלטה להיות עם יעקב יחד, ולשרות תמיד בזמנם הפנוי במחיצתו. ונרמזו בסופי תיבות 'שבת ומילה', שעל כל פנים בשבת יהיו יחד עם יעקב, ועל ידי זה יוכלו להתקיים בקדושת המילה גם במצרים.

ואמרו חז"ל (מגילה יא) ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים וגו' (ויקרא כו מד), שהעמדתם להם של בית רבי וחכמי הדורות ע"כ. וכמו כן היה במצרים אחר שמת יעקב וכל הדור ההוא, ונשתעבדו ישראל בעבודת פרך, מכל מקום שבט לוי לא נשתעבדו (שמ"ר ה טז), ותדע לך שהרי משה ואהרן יוצאים ובאים שלא ברשות (רש"י ה ד), והיה זה חסד מופלא מזה, כי עליהם נאמר יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל (דברים לג ט), ויהיה להם לבני ישראל תמיד מדריכים נאמנים שיוכלו להתחמם לאורם גם בהיותם בערות הארץ.

*

והכתוב אומר (שיר ב ב) כשושנה בין החוחים כן רעיתי בין הבנות, שיש לנו לזכור תמיד גודל מעלתינו, בני מלכים, שאין לנו להסתובב בין הגויים הפחותים, ולקשור עמהם אחוה וריעות, כי המזה קוצים כסוחים הדוקרים ופוגמים אותנו בריעותם. ואנו כשושנה המוקף בין החוחים הרוצים לפגום אותה, ורק בהרחקה זו נוכל להחזיק מעמד. ומבואר בפרקי דרבי אליעזר (פרק מא) דהר סיני נראה על שם הסנה ע"ש. וידוע כי באבני הר סיני נחקק צורת סנה, ובכל אופן שיחצבו אותם ימצאו בתוכה צורת הסנה. והוא לרמז כי בהר סיני קבלנו את התורה, ואי אפשר להיות לנו דבוקים בה, רק כאשר נביט על האומות העולם שהמה סנה וקוצים וחוחים, ואנו ביניהם בעולם כשושנה בין החוחים.

ובזה נראה לבאר בפרשתנו, שכאשר נתקשה השיעבוד על ישראל, גזר פרעה, לא תאספון לתת תבן לעם וגו', הם ילכו וקוששו להם תבן, ואת מתכונת הלבנים וגו' לא תגרעו ממנו וגו', ויפץ העם בכל ארץ מצרים לקושש קש לתבן וגו' (ה ז). הנה לא הוסיף פרעה להכפיל את מתכונת הלבנים, אלא הקשה עליהם לילך לאסוף הקש, אשר על ידי זה הוצרכו להפיץ בכל ארץ מצרים, ולהסתובב ביניהם לראות כל מעשיהם והתנהגותיהם, וזה היה קשה להם יותר מריבוי עבודת הלבנים.

מיוחדים ליהודים, וכה החזקנו מעמד, עד שלא היה כמעט במציאות להתרועע עם יושבי הארץ ולחטוא עמהם, רק אם היה משתמד. אך בתקופה האחרונה השיגו היהודים חירות למחצה לשליש ולרביע, עד שבימינו אלה נפרצה המחיצה לגמרי, וחוקי המדינה הם שוין לכל אחד מיושבי הארץ, ויכולים בקל להגיע לכל מקום שהוא רוצה. ועל אחת כמה וכמה מעת שנתפשט והתפתח האינטערנעט בטלו כל המחיצות, ויתכן להתחבר עם הגוי גם בלי יודעים ומכירים זה את זה. ומכל שכן שנתרחב הידיעה לכל אחד כל תועבות הגוי, אשר מלמדים הם לעשות ככל תועבותם, ומתקיים בעזה"ר ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, והחריבו הרבה בתים מבני ישראל.

והרוצה לשמור את עצמו שלא יגרר אחר דרכי הגוים, יש לו להסתובב עצמו רק עם חברותא של בני תורה, ולדבק עצמו לתלמידי חכמים ועובדי ה', והולך את חכמים יחכם, ויושפע מיראתם ותורתם וצדקתם. וגם להשכים ולהעריב בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, והתורה מגנא ומצלי, ובראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין, והסביבה של בני תורה ישפיע עליו לטובה להיות דבוק בקדושה בה' ובתורתו. וחז"ל אמרו (ברכות טו) למה נסמכו אהלים לנחלים, דכתיב (במדבר כד ה) מה טובו אהליך יעקב וגו', כנחלים נטיו כאהלים נטע ה' וגו', לומר לך מה נחלים מעלים את האדם מטומאה לטהרה, אף אהלים מעלים את האדם מכף חובה לכף זכות ע"ש. והיינו שאהלי תורה הם כמקוה שמטהר האדם, ומעלה את האדם לכף זכות.

אמנם אם האדם נכנס למקוה מים, וראשו נשאר למעלה, אז לא יטהר בו. וכמו כן הנכנס לבית המדרש וראשו ומחשבתו משאיר בחוץ, לא יועיל לו האהלים של יעקב, רק כאשר נכנס בתוכו בכל חושיו, למלא את מחשבות ראשו בתורה, אז הם דומים לנחלים. וגם הנכנס כולו למקוה ושרץ בידו לא יטהר, ורק אם מסיר השרץ מידו אז יוצא משם בטהרה, כן הוא גם בהנכנס לבית המדרש, ובתוך כיסו יש לו כלים המטמאים, לא יטהר בהם.

ורק הנכנס לבית המדרש, וראשו שקוע בלימודו, ומסיר מעצמו כל טומאה שבחוץ, אז יתעלה בבית המדרש לרום המעלות. ואם כי בימי החול הוא טרוד בעבודתו, ומוכרח להסתובב בחוצות, מכל מקום השבת קודש יקדיש לתורה ולתפלה, בין חברותא של יראי ה' ואוהבי שמו, להתפלל כמונה מעות, ולדבק עצמו בחי העולמים בעת התפלה במחשבות נכונות, ושאר היום יקדיש לתורה, הן בישבו בביתו בהסעודות עם בני ביתו, והן שאר שעות היום. ובפרט בעת רעוא דרעוין ישמע תורה ומוסר ודברי תוכחה, ויהיה לו לשעה של הרהורי תשובה, ובשירות ותשבחות למלך א ל חי.

והנה יעקב אבינו, חוץ מגודל מעלתו שהיה בחיר האבות, והולך את חכמים יחכם, היה גם זקן ויושב בישיבה

ונראה דזהו שאמר ה' לאברהם, לך לך מארצך וממולדתך וגו' והיה ברכה (בראשית יב ב), והיינו כי להסתובב מארץ לארץ בין הגוים עד שיגיע אל הארץ אשר אראך, הרי יש לחוש שהדרך ממעט עבודת ה', לראות איכה יעבדו הגוים האלה את אלהיהם, ויתכן ללמוד לעשות כתועבותם. על כן הבטיח לו ה' והיה 'ברכה', נוטריקון כ'שושנה בין ה'חוחים כין ריעתי בין ה'בנות, ובוה יתחזק שלא לפגום השושנה להיות נעקץ מהחוחים. וזהו שנאמר גם במשה רבינו, וזאת 'הברכה' אשר ברך משה איש האלקים את בני ישראל לפני מותו (דברים לג א), שיזכרו תמיד מה שמונח בתוך ה'ברכה', להיות תמיד מובדלים מהאומות כמו שושנה בין החוחים.

*

ובזה יש לבאר בפרשתנו, וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה, וירא והנה הסנה בוער באש והסנה איננו אוכל, ויאמר משה אסורה נא ואראה את המראה הגדול הזה מדוע לא יבער הסנה וגו'. ויאמר אל תקרב הלום, של נעליך מעל רגליך, כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא (ג ב). ומתחלה נקדים לבאר מה שאמרו (ברכות ד): אמר רבי יוחנן מפני מה לא נאמרה נוי' באשרי, מפני שיש בה מפלתן של שונאי ישראל, דכתיב (עמוס ה ב) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. במערבא מתרצי לה הכי, נפלה ולא תוסיף לנפול עוד, קום בתולת ישראל! אמר רב נחמן בר יצחק אפילו הכי נאף על פי שהפסיק נוי' מפני נפילה שבה, ולא אבה לרמוזה, חזר ורמוז סמיכת הנפילה תיכף לה, חזר דוד וסמכן ברוח הקודש שנאמר (תהלים קמה יד) סומך ה' לכל הנופלים ע"כ. ויש להבין הלא עשרות פסוקים יש בתהלים שפתח דוד באות נוי', ולא חשש במה שיש בה מפלתן של ישראל. ואין לומר דכיון שידע ברוח הקודש שחכמינו יסמכו מזמור זו לאשרי, וכל דרשה שהיתה חביבה על דוד פתח בה באשרי וכו' (ברכות י), על כן במזמור של אשרי לא רצה להזכיר מפלתן של ישראל, דזה אינו, דהרי מזמור (קט א) אשרי תמימי דרך, פתח גם כן באשרי, ויש בה אות נוי', ולא רק בחד אפי, אלא בתמניא אפי.

ונראה דיש בזה רמז מוסר השכל, כי המקיים אשרי יושבי ביתך, הן ביושב בביתו ולא מסתובב בחוצות, ומכל שכן היושב בזמנים הפנויים ממלאכתו בבית ה' בבית המדרש, שם אין אות נוי' הרומזת על נפילה, כי התורה עומדת לו לעזר שלא יפול, והמה כרעו ונפלו ואנחנו קמנו ונתעודד, ויש לו כחות הנפש להתגבר על כל המכשולים, ולא יהיה לו נפילה. לא כן באשרי תמימי דרך, גם כאשר כוונתו להיות תמים בדרכי ה', שם יש אות נוי' בתמניא אפי, כמה נפילות בסוגים שונים. ולא רק שאין נפילה באשרי יושבי ביתך, אלא סמכה דוד ברוח הקודש, סומך ה' לכל הנופלים, כי גם אם עד עתה הסתובב בחוצות ובא לידי הרבה נפילות, מכל מקום בבית המדרש ימצא סמיכה, כי הבית המדרש היא מקוה טהרה, כנחלים נטיו, להוציאו ולהעלותו מטומאה עד ראש הפסגה.

והנה נתגלה ה' למשה להיות גואלן של ישראל, והראה לו שהוא שוכן בלבת אש בתוך הסנה, כי ישראל בכבוד הגלות במצרים מאות שנים נפלו נפילה רבה עד קרוב לשער הנוי' שבטומאה, שזהו בחינת סנה, קוץ ודרדר תצמיח לך, ועלה כולו קמשונים. ולא עוד אלא שבווער בלבת אש, רומז על יצר הרע שמבעיר האדם באש של תאוה, וכמו שמצינו ברב עמרם, חסידא כאשר בא אליו נסיון של חטא, צעק נורא בי עמרם, ואשבעיה ליצריה דינפק מיניה, ונפק מיניה כי עמודא דנורא (קידושין פא). וכמו כן מצינו בגמרא (יומא טו:) ביצרא דעבודה זרה, דנפק אתא כי גוריא דנורא מבית קדשי הקדשים ע"ש. ואף על פי כן השכינה שורה בהסנה הבווער באש, כי הניצוץ אלקי שבקרבו עומדת דבוקה בה' תמיד, ובתוך גודל שפלותם לא נפגמה אמונתם. וכאשר אמר משה והן לא יאמינו לי (ד א), נלקה תיכף מאת ה'. ולכן נתגלה אליו ה' בסנה דייקא, שאי אפשר מן הסנה לעשות צלמים לעבודה זרה (דעת זקנים מבעלי התוס').

ואמר הכתוב וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה, שבתוכו יש אותיות סמ"ך נוי', הרומזת אשר סומך ה' לכל הנופלים, גם כאשר האדם נמצא כבר בשפל המצב, יבש כסנה ובווער באש תאוותיו, גם כן ה' אתו עמו לסומכו מנפילתו. ואמר שוב, ויאמר משה אסורה נא ואראה את המראה הגדול הזה, מדוע לא יבער הסנה, איך ה' שורה בהם גם כאשר הם ירודים בתכלית, ומדוע אין הם מתבערים מהאש הגדול של יצרם, ובמה הם מתחזקים שאין הם יוצאים מהדת לגמרי. ועל זה בא התשובה, תדע כי בני ישראל הללו שהמה בבחינת הסנה, הם לא מתערבים בגויים, אלא הם משתדלים לעמוד באדמת קודש, המה מדובקים בשבט לוי ומקבלים תמיד חיזוק ועידוד, הם מתאספים יחד בשבתות קודש ובימים של מנוחה אצל זקני ישראל, וכמו שאמרו במדרש (שמור"ה יח) שהיו בידם מגילות שהיו משתעשעין בהם משבת לשבת, לומר שהקב"ה גואלן ע"ש. וזה מחזיק אותם שלא ידחו לגמרי. וכיון שהאדמה אשר הם מסתובבים שם תמיד הוא 'אדמת קודש', על כן לא יתבער הסנה גם כאשר בווער בקרבו לבת אש של הבלי עולם. והרצפה להתדבק בה' יש לו סייעתא דשמיא, כי סומך ה' לכל הנופלים וזוקף לכל הכפופים, וירא מלאך ה' אליו מתוך הסנה, שגם הסנה הבווער באש סומך אותו ה'.

*

און דאס איז די טעג וואס אונז האלטן יעצט, די ימי השובבי"ם וואס זענען דערהויבענע טעג, יעדער איד האט די מעגליכקייט דערצו, ווען ער נעמט זיך פאר ערליך את יעקב איש וביתו באו, מייך פלאץ איז נישט אויף די גאס, שטענדיג ווען איך האב פרייע צייט זיך איך אין בית המדרש צוזאמען מיט בני תורה, מייך פלאץ איז צווישן תלמידי חכמים, צווישן ערליכע אידן, דארט דריי איך זיך, איך דריי זיך נישט ארום אינדרויסן. און ווען איך מוז זיין אינדרויסן איז עס נישט מער ווי כגר יהיה זרעך בארץ לא להם, ס'איז נישט מייך מקום

דארטן, ס'איז א ארץ וואס איז לא להם, ס'איז נישט פאר זיי, און אז איך בין דארטן איז עס נאר ווי א גר אין דער פרעמד, איך האב נישט קיין ברירה מוז איך ארויסגיין, אבער מיין מקום איז אין בתי כנסיות און בתי מדרשות, צוזאמען מיט ערליכע אידן, דאס געבט די כח אז א איד זאל קענען זיין אין מצרים, און א ערות הארץ, און ער זאל קענען ארויסגיין הייליג דערפון. ווייל אז א איד איז זיך מדבק אין קדושה, און האדמה אשר אתה עומד עליה, דער ערד ווי די דרייטט דרך, אדמת קודש הוא, וועסטו פון די אדמת קודש אויך נתעלה ווערן.

און דאס איז וואס מ'דארף זיך פארנעמען אין די טעג, נישט זיך צו דרייען אינדרויסן, זיצן אין בתי כנסיות און בתי מדרשות, ב"ה ס'איז נתרבה געווארן די שיעורי תורה אן א שיעור לעצטענס, ס'איז א געוואלדיגע ברכה אין אזא נידריגע דור, דער אויבערשטער האט אריינגעגעבן א תשוקה, ווער ס'איז נאר א שטיקל בן תורה האט זיך צוריק גענומען לערנען תורה, צו לערנען און צו חזר'ן און זיך צו פארהערן, און זיך ארום דרייען דעם גאנצן טאג מיט תורה, ווייל דאס איז די איינציגסטע כח וואס מיר האבן אקעגן דעם יצר הרע, ווען א איד איז זיך מדבק אין די תורה הקדושה.

אפילו ס'איז נישט מעגליך די גאנצע וואך זיך אזוי צו פירן, אבער את יעקב איש סופי תיבות שב"ת, כאטשיג שבת זיי את יעקב, נישט נאר דו אליין, נאר איש וביתו, הייב אויף דיין שטוב שבת, ס'קומט א שבת קודש, ס'איז נישט א טאג וואס מ'רוהט זיך אפ מ'זאל קענען ארבעטן די גאנצע וואך, דער שבת דארף זיין א יום מנוחה וקדושה לעמך נתת, א טאג וואס זאל אריינברענגען א ליכטיגקייט אינעם שטוב, א ווארימקייט אין דער שטוב, זיצן מיט די קינדער, עוסק זיין בשירות ותשבחות, דערציילן מעשיות פון צדיקים, רעדן דברי תורה, ארויסברענגען שטענדיג די שיינקייט וואס איז דא אין אידישקייט, די שיינקייט וואס איז דא אין דרכי התורה, יעדע טאטע דארף אוועקגעבן צייט אינמיטן די וואך צו טראכטן וויאזוי גיי איך אפרעכטן דעם שבת, וואס גיי איך פארקויפן פאר מיין קינד דעם שבת, וואס גיי איך אים איבערזאגן דעם שבת. יעדע שיינע ווארט וואס ער הערט במשך פון דעם וואך, וואס ער זעט אין א ספר, זיך אוועקלייגן, דאס גיי איך נוצן דעם קומנענדיגן שבת ווען איך דארף רעדן צו מיינע קינדער פאר די בני בית. דאס איז איש וביתו, זיך אליין צו דערהייבן, דאווענען אין א בית המדרש ווי מען דאווענט ערליך, ווי מען דאוונט מיט א חיות, זיצן שלש סעודות אויף א פלאץ ווי מ'קען הערן דברי תורה און מוסר, מ'זאל קענען זיצן מיט הרהורי תשובה. און די שטוב זאל מען אויף דעם וועג אויך ארויפברענגען. ווען ס'איז איש וביתו באו, דעמאלטס קען מען זיך האלטן אפילו ווען ס'איז באו מצרימה, אפילו ווען מ'קומט אין מצרים.

געדיענקן אז אין אשרי יושבי ביתך איז נישט דא קיין נו"ן, אין בית המדרש איז נישט דא קיין נפילות, דארט

איז נאר דא סומך ה' לכל הנופלים. זאל דער אויבערשטער געבן מ'זאל קענען אויסניצן די טעג זיך מקדש זיין און מקרב זיין צום אויבערשטן. ס'איז אויך מרומז, די סופי תיבות זענען תהלים, מען ווייסט אז אמאליגע צייטן ס'איז געקומען די טעג פון שובבי"ם איז געווען פול די בתי כנסיות און בתי מדרשות פארטאגס'ן, מ'האט נישט געהאט קיין פלאץ צו זיצן. איך רעד פון אמעריקא, איך רעד שוין נישט פון דער היים, מ'האט נישט געהאט קיין פלאץ צו זיצן ווען איינער איז אריינגעקומען אביסל שפעט, און מ'האט אויסגעזאגט תהלים, א טייל פלעצער איז געווען פרייטיג צופרי ערב שבת, ס'איז געווען פול די בתי כנסיות ובתי מדרשות מיט זאגן תהלים.

מ'דארף איינפירן זאגן תהלים אין די טעג אפילו פאר זיך אליין, טוב מעט בכונה מהרבה שלא בכונה. אויסגיסן דאס הארץ פאר'ן אויבערשטן, דער באשעפער איז קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת, מ'דארף האבן אסאך סייעתא דשמיא זיך צו האלטן ערליך, מ'זאל קענען זעהן קינדער און אייניקלעך זאלן זיך פירן על דרכי התורה, וויפיל תפילות דארף א איד פארגיסן און מתפלל זיין דערויף, א איד דארף בעטן אין די טעג, מרבה זיין באמירת תהלים, און בעטן פונעם רבונו של עולם מ'זאל נישט אוועקגיין פון די וועלט ליידיג, דער באשעפער זאל אים אריינגעבן השיבנו אבינו לתורתך וקרבתך מלכנו לעבודתך, והחזירנו בתשובה שלימה לפניך. און דאס איז דער שמו"ת בני ישראל הבאים מצרימה, אותיות תהלים, אידן זענען געקומען אויף מצרים, מ'האט געוויסט די נסיונות וואס מ'גייט האבן דארטן, עוסק האט געווען אין שירות ותשבחות פאר'ן אויבערשטן, מ'האט מתפלל געווען און געבעטן פונעם רבונו של עולם מ'זאל קענען אדורכגיין דעם גלות. מ'איז ארויסגעגאנגען שפעטער א הייליג פאלק, וואס קיינער איז נישט געווען פרוץ אין מצרים. דאס איז די טעג פון שובבי"ם וואס א איד דארף אוועקגעבן מתפלל זיין מער ווי א גאנץ יאר, מער זיך אויסגיסן דאס הארץ פאר'ן אויבערשטן.

דער באשעפער זאל מקבל זיין די תפילות פונעם כלל ישראל, מ'זאל זיך קענען פירן ערליך, גלוי וידוע לפניך שרצונינו לעשות רצונך, ווער וויל דען נישט זיין ערליך, ס'איז נאר די סיבת הגליות האבן אזוי צוגעברענגט אז די נסיונות זענען זייער גרויס היינט, אבער דער אויבערשטער פארלאזט נישט אידן, די זעלבע צייט וואס ער געבט די נסיונות, געבט ער די מעגליכקייט דערצו אויכעט אז מ'זאל זיך קענען פירן ערליך און זיך קענען פירן בקדושה.

זאל דער אויבערשטער געבן, מ'זאל קענען אויסניצן די טעג, און דינען דעם אויבערשטן מתוך שמחה, דער באשעפער זאל צושיקן אין די טעג וואס מ'רעדט פון גלות מצרים פון גאולת מצרים, די וואך אנהויב פון די פרשה איז דאך די גלות, אין תיכף אין סוף פון די פרשה הייבט מען אן צורעדן אז דער אויבערשטער האט געשיקט משה רבינו אויסלייזן אידישע קינדער, כימי צאתנו ממצרים יראנו נפלאות, מיר זאלן זוכה זיין אלע אינאיינעם אקעגן צו גיין משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.